

raade over de her anbragte Penge. Men, som sagt, den højtærede Minister erklærede i Fjor, at Sagen var Opmærksomhed værd, og jeg er derfor ogsaa ganske betrygget med Hensyn til den videre Udvikling af dette Forhold.

Der er et gammelt tysk Ord, der siger: at det at gøre bange, gælder ikke. Det er et Ord, der aldrig har fundet Gyl-dighed i danske Politikeres Arbejde. I dansk Politik arbejde alle mulige Partier med at skræmme hinanden, og det er ogsaa en forholdsvis nem Maade at komme frem paa. Det er meget nemmere, end at opstille Argumenter, og derved overtale sine Modstandere. Blandt de danske Politikere, som danne Undtagelse fra denne Regel, vil jeg først og fremmest nævne den højtærede Finansminister. Den højtærede Finansminister benyttede ikke Lejligheden i Fjor til at skræmme os, sagligt, nøgternt erklærede han, at det var nødvendigt at spare, og som Fortsættelse af denne Tankegang har den højtærede Minister i Aar erklæret, at vi maatte spare og kunne vi ikke det, saa maa der eventuelt blive Tale om forøgede Statsindtægter. Formelt, men ogsaa kun formelt knyttede Ministeren denne Udtalelse til det saakaldte Underskud fra Finansregnskabet og Finanslovsforslaget. Nu er det jo saaledes, at Ordet Underskud paa Dansk nævnes i to meget vidt forskellige Betydninger. Der kan tales om Kasseunderskud, idet der i Øjeblikket gaar mere ud af Kassen end ind i den, men dette Underskud behøver ikke at være en Formueforringelse. Der kan saa være et Statsunderskud, hvor der er en virkelig Forringelse af Formue. Naar den højtærede Minister taler om Underskud, er det kun i Betydningen af Kasseunderskud: Der gaar flere Penge ud af Statskassen end ind i den og for saa vidt er Underskud til Stede, men hvorvidt dette vedrører vor Status, om der er Tilbagegang der, derom foreligger intet. Hvis en privat Mand har en aarlig Indtægt af 20,000 Kr., og et Aar køber en Bygning eller Ejendom for 320,000 Kr., saa kan han gerne sige, at han har i dette Aar haft et Underskud paa 300,000 Kr. Det har han faktisk haft. Men derfor er hans Status dog ikke forringet med et saadant Beløb. Derfor forekommer det mig, at de Bemærkninger, der faldt fra det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (A. Nielsen) vare fuldstændig korrekte, og det forekommer mig, at det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard) i sin Hast for at komme op paa Højde med det af Venstre-

reformpartiet udgaaede Ministerium, noget for stærkt kom til at tage Afstand fra det ærede Medlem for Løvel paa dette Punkt. De Udtalelser, der faldt fra den ærede første Taler, ere sikkert rigtige. Sagen er nemlig den, at de Penge, som ere givne ud af Statskassen, dem have vi faaet Værdier for — nogen Værdi maa det dog have, de Ejendomme, Staten har købt, de Bygninger, den har faaet, de Jernbaner, den har anlagt og de Havne, der anlægges o. s. v. Man kan ikke uden videre mene at det er en Statusforringelse, en Formueforringelse, naar man i Virkeligheden faar noget for det Beløb, som er givet ud, men et Kasseunderskud er der, for saa vidt der gaar mere ud af Kassen, end Indtægten har ført ind. Videre er der ikke. Det er noget, som enhver Mand, naar vi komme ud til Vælgerne, vil kunne forstaa, at naar man køber Ejendomme, naar man bliver ved at købe Ejendomme, kan man ikke samtidig beholde Pengene i Kassen. Det kan gøres klart for en hvilken som helst Vælger, og det er heldigt for os, at vi kunne det, for os, der vil komme til at staa over for den taknemmelige Opgave at forsvare den Finanspolitik, som vore Ministre her have ført og vedblivende ville blive ved med at føre. Men enhver Mand vil endvidere kunne forstaa, at naar man fordrer Reforme, vil det koste Penge. Vælgerne ere ikke vante til at modtage noget for ingen Ting, og naar de ville have frem sande demokratiske Reforme, maa de være forberedte paa at betale dem, og hvis de ikke kunne betales af de nuværende ordinære Indtægter, saa maa Statens Indtægter forøges. Man vil kunne forstaa begge disse Ting ude blandt Befolkningen. Selv om man er ked af de forøgede Statsindtægter, saa opvejes det ved den Glæde, man har af at se Reformerne vokse frem. De to Ting ville derfor ikke kunne skilles. Naar Vælgerne se Reformerne, ville de kunne forstaa, at de maa betales. Selvfølgelig er det mit personlige Ønske, at Betalingen kommer til at ske paa de direkte Skatters Omraader; det er noget, jeg ikke skal komme videre ind paa her. Men, som sagt, hvis Vælgerne altsaa tale til os om dette betydelige Underskud, som har været paa Tale her det meste af Dagen, saa ville vi gøre opmærksom paa, at Underskud ikke vil sige en Forringelse af Statens Formue, saa ville vi med roligt Sind kunne erklære, at Statshusholdningen føres ikke saaledes, at Statsværdierne forringes, men tværtimod